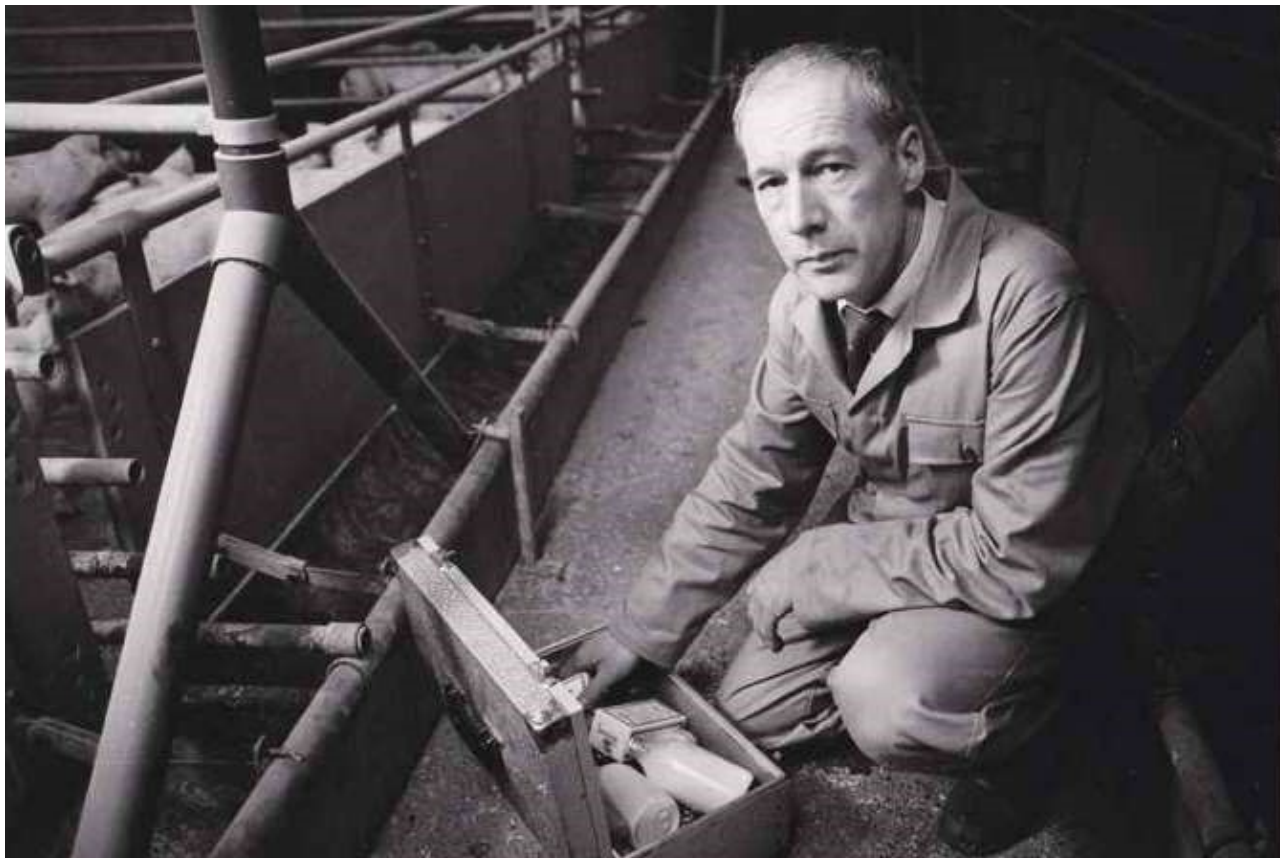

Harry Elsinghorst: “In Diessen kon alles.”

TEKST **PAUL KNIJFF EN JAN SOL, PLATFORM SENIOREN**

Op zesjarige leeftijd wist Harry Elsinghorst (1940) al dat hij dierenarts wilde worden. Hij volgde dierenarts Van Dunnewold met interesse als deze het ouderlijk akkerbouw- en veeteeltbedrijf in Winterswijk bezocht. Ook reed hij geregeld met hem mee.

In 1958 ging hij naar Utrecht. Hij sloot zich aan bij Veritas waar hij in zijn derde jaar deel uitmaakte van het sociëteitsbestuur. Dat kostte hem een half jaar. Over de opleiding was hij tevreden. Harry heeft goede herinneringen aan Prof. Wagenaar als didacticus.

Een medestudent krijgt van Prof. Wagenaar bij een klinische demonstratie de opdracht een diagnose te stellen bij een koe. Het dier staat in de box en de student werkt het programma af. Nadat hij zijn diagnose prijsgeeft, zegt Wagenaar: “Dat is helemaal fout. Jij moet maar geen dierenarts worden. Het is beter voor je dat jij de hoofdprijs wint in de Staatsloterij. Trouwens, wat zou je gaan doen als je die wint?” De student antwoordt: “Ik zou het geld gebruiken om hier eens een echte kliniek van te maken.”

PRAKTIJKGEBOUW

Harry haalde zijn bul in 1965. Hij moest in militaire dienst, maar mocht die onderbreken om tien maanden een zieke dierenarts te vervangen die verzetsstrijder was geweest in WOII. Een telefoontje van een kamerlid was voldoende om hem daarvoor als ‘onmisbaar’ te kwalificeren.

Harry en zijn echtgenote Carla hebben samen de eerste jaren een eenmanspraktijk gerund. Zij namen in 1966 de praktijk-aan-huis in Hilvarenbeek over van Thijs Moons die secretaris werd van de KNMvD. Thijs Moons en Jan van Lieshout hadden een tweemanspraktijk die werd gesplitst. Er werd verder wel samengewerkt. Medio 1970 besloten Elsinghorst, Van Lieshout en Piet Schröder een driemansmaatschap te starten. Mei 1971 stond er een nieuw praktijkpand en vanuit dat pand in Diessen werkten ze met een apart telefoonnummer en met mobilifoon. Elke collega had een eerste en tweede aandachtsveld. Dat van Harry werd runderen en varkens. Ook ontfermde hij zich over de inkoop. De echtgenotes kwamen op afstand te staan van het praktijkproces. Het praktijkgebouw functioneerde goed. Bij de ontvangstbalie in het praktijkgebouw werd je ver-

welkomd door een beo in een kooi. Op een gegeven moment was er inbraakschade, maar er werd niets vermist. Kennelijk had de welkomstkreet: "Lekker bakkie koffie!" de indringer afgeschrikt. Grote tevredenheid op de praktijk. Twee weken later echter was er weer ingebroken, maar nu had de inbreker wel zijn slag geslagen. Hij had ook iets achtergelaten: een laken over de kooi.

Toen Harry in 1988 de maatschap verliet, werkten er zestien dierenartsen waarvan ongeveer de helft lid was van de maatschap. Terugblikkend kun je zeggen dat de Groepspraktijk Diessen voorop liep bij allerlei ontwikkelingen. Zowel op het gebied van praktijkvoering als op dat van management alsmede op het gebied van wetenschappelijke ontwikkelingen en proeven (Aujeszky en parvo bij varkens en embryotransplantatie bij het rund). Een publicatie vanuit de praktijk over parvo bij varkens is onderscheiden met de jaarprijs van het TvD. Tal van maten hebben na hun praktijkjaren elders functies bekleed en een stempel op allerlei ontwikkelingen kunnen drukken. 'Diessen' werkte ook samen met de andere praktijken in de Kempen. Een voorbeeld is het gemeenschappelijk inkoopbeleid waardoor de regio medicamenten voornamelijk rechtstreeks bleef afnemen bij de firma zelf in plaats van via de groothandel.

GEZONDHEIDSDIENST

In 1988 verliet Harry de praktijk. Hij is een jaar Veterinair Inspecteur Volksgezondheid Noord-Brabant en Limburg te Den Bosch geweest. "Dat was achteraf eigenlijk niets voor mij. Te ambtelijk, je moest anderen controleren of ze hun werk goed deden."

Vervolgens werd hij Directeur van de Gezondheidsdienst voor Dieren (GD) West- en Midden-Nederland te Gouda.

"Dat luidde een interessante periode in." In 1992 sloot de landelijke GD voor pluimvee (Doorn) aan. Die combinatie zou later worden samengevoegd met het Melkcontrolestation tot een geheel in de Uithof, achter Pathologie. Alles was rond, grond in erfpacht, maar het werd afgeblazen. Wel kwam vóór de algehele fusie de gefuseerde GD Oost-Nederland er nog bij. Elsingerhorst heeft kortstondig gefungeerd als directeur van deze samenvoeging.

Na de volledige fusie is Harry ter afsluiting Directeur pluimvee, edelpelsdieren en konijnen geweest tot hij in

2000 met pensioen ging.

Naast het reguliere werk was en is Harry Elsingerhorst onafgebroken maatschappelijk actief, bijvoorbeeld in schoolbesturen, maar ook op veterinair gebied. Zo was hij voorzitter van de afdeling en tien jaar lang voorzitter

van de Numanstichting (die het Museum Diergeneeskunde ondersteunt - een initiatief van collega Thijs Moons). Ook was Elsingerhorst voorzitter van het Nationaal Veeteelt Museum te Beers. Hij is er nog steeds bij betrokken. Harry ontfermt zich over het lot van het museum dat moet verkassen. Het verheugt hem dat, na een onzekere periode, de collectie wordt overgebracht naar het Fries Landbouwmuseum, dat recent is verhuisd naar een nieuwe, fraaie locatie. Het begint met een wisseltonoonstelling waar 'Beers' zich in Leeuwarden gaat voorstellen. Daarna wordt de collectie geïntegreerd in het grote geheel van het Fries Landbouwmuseum, dat zelf ook al een collectie op dit gebied heeft.

Senior Harry Elsingerhorst is gezegend met een goede conditie en kan moeilijk stil zitten. Dat hoeft ook niet. Hij heeft zijn maatschappelijke activiteiten. Hij doet mantelzorg voor echtgenote Carla, inclusief organisatorische aspecten in de zorginstelling waar ze verblijft. En zijn eigen verhuizing naar een appartement binnen de gemeente Wijchen staat op stapel. 🏡

"DAT WAS ACHTERAF EIGENLIJK NIETS VOOR MIJ"

